

การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวเชิง
สร้างสรรค์: กรณีศึกษากระจุยโฮมสเตย์วรรณ จังหวัดพัทลุง

Application of appropriate technology for developing creative
tourism activities: A case study of Krajood Homestay Wanee,
Phatthalung Province

ธิดาพร เรืองเรืองกุลฤทธิ, นพดล โพชกำเหนิด, ปิยนุช ลิ้มะพันธุ์, พลชัย ขาวนวล, จิรภัทร ภู่วัฒทอง,
วรวิทย์ ศรีวิทยากุล, จิราภรณ์ ตันติพงศ์อาภา และนุชลี ทิพย์มณฑา

Tidaporn Ruangroengkulrit, Noppadon Podkummerd, Piyanuch Limapan, Palachai
Khaonuan, Jirapat Phookwantong, Worawit Sriwittayakul, Jaraporn Tantipongapha, and
Nuchalee Thipmonta

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
Rajamangala University of Technology Srivijaya

E-mail¹ : piyanuch.l@rmutsv.ac.th

Date Received : 19 November 2025

Date Revised : 6 August 2026

Date Accepted : 13 August 2026

Date Published online : 25 September 2026

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ประการแรก เพื่อประเมินประสิทธิภาพการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมของผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยว โดยมุ่งเน้นในมิติด้านการใช้เทคโนโลยี ผลกระทบต่อกิจกรรมการท่องเที่ยวสร้างสรรค์ และความยั่งยืนของชุมชน และประการที่สอง เพื่อวิเคราะห์ระดับการยอมรับเทคโนโลยีของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวสร้างสรรค์ภายในบริบทของโฮมสเตย์ การวิจัยใช้ระเบียบวิธีแบบผสมผสาน ประกอบด้วย การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวจำนวน 5 คน และการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามจากนักท่องเที่ยวจำนวน 104 คน และการเลือกแบบเจาะจง

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพพบว่า การนำเทคโนโลยีสู่อุปกรณ์พลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้า ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับบริบทของชุมชน เข้ามาใช้ในการผลิตกระจุย สามารถแก้ปัญหาข้อจำกัดจากการตากแบบดั้งเดิม

¹ ผู้ประพันธ์บรรณกิจ (Corresponding author)

ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยลดระยะเวลาในการอบแห้ง จากเดิม 2-3 วัน เหลือเพียง 1-2 ชั่วโมง ผลลัพธ์ที่มีคุณภาพสม่ำเสมอ สีสวย คงทน และปลอดภัยจากสิ่งปนเปื้อน และยังช่วยให้การจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ดำเนินได้อย่างต่อเนื่องตลอดปี ผู้ประกอบการและนวัตกรรมเห็นว่าเทคโนโลยีใช้งานง่าย ไม่ซับซ้อน และสามารถซ่อมบำรุงได้เอง ผลการวิจัยเชิงปริมาณพบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการยอมรับเทคโนโลยีที่เหมาะสมในระดับมาก โดยเฉพาะด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ ($\bar{X} = 4.36$) ด้านทัศนคติต่อการใช้เทคโนโลยี ($\bar{X} = 4.35$) และด้านการรับรู้ความสะดวกในการใช้งาน ($\bar{X} = 4.32$) ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณพบว่า ปัจจัยการรับรู้ถึงประโยชน์และการรับรู้ความสะดวกในการใช้งาน มีอิทธิพลเชิงบวกและนัยสำคัญทางสถิติต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์ โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนของความพึงพอใจได้ร้อยละ 81.5 ซึ่งสอดคล้องกับโมเดลการยอมรับเทคโนโลยี

การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในกระบวนการผลิตผลิตภัณฑ์กระจุยของชุมชนโฮมสเตย์ ช่วยยกระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืนของชุมชน พร้อมทั้งสะท้อนศักยภาพของการบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่นร่วมกับเทคโนโลยีเพื่อสร้างคุณค่าและประสบการณ์ที่ดีแก่นักท่องเที่ยว

คำสำคัญ : กระจุย, โฮมสเตย์, เทคโนโลยีที่เหมาะสม, ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์, พัทลุง

Abstract

This study aimed to evaluate the utilization of appropriate technology by community entrepreneurs and its subsequent impact on creative tourism and sustainability. Furthermore, it sought to analyze tourist technology acceptance levels during creative tourism activities at homestay establishments. The study employed a mixed-methods approach, consisting of qualitative research through in-depth interviews with five community entrepreneurs and innovators, and quantitative research using questionnaires administered to 104 tourists selected through purposive sampling.

The qualitative results revealed that the application of a solar and electric dryer—an appropriate technology suited to the local context—effectively solved limitations of the traditional sun-drying process. The technology reduced drying time from 2-3 days to only 1-2 hours, resulting in consistent, durable, and contamination-free products. It also enabled continuous operation of creative tourism activities throughout the year. Both entrepreneurs and innovators found the technology easy to use, non-complex, and locally maintainable. Quantitative results indicated that tourists demonstrated a high level of technology acceptance, particularly in perceived usefulness ($\bar{X} = 4.36$), attitude toward technology

($\bar{x}$ = 4.35), and perceived ease of use ($\bar{x}$ = 4.32). Multiple regression analysis showed that perceived usefulness and perceived ease of use had positive and statistically significant effects on tourists' satisfaction with creative tourism activities, explaining 81.5% of the variance in satisfaction, consistent with the technology acceptance model.

The application of appropriate technology in the production process of Krajoood products in homestay communities enhances product quality, improves production efficiency, and supports sustainable creative tourism in Phatthalung Province. It also reflects the potential of integrating local wisdom with appropriate technology to create value and meaningful experiences for tourists.

Keywords: Krajoood, Homestay, Appropriate Technology, Creative Tourism, Phatthalung

บทนำ

การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Tourism) เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่เน้นการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวในกิจกรรมของชุมชน เพื่อเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรม และวิถีชีวิตอย่างลึกซึ้ง อันนำไปสู่การสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายและยั่งยืน การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการท่องเที่ยวจากการ “มองดู” หรือ “บริโภคสถานที่” ไปสู่การ “มีส่วนร่วม” และ “เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง” สะท้อนแนวโน้มใหม่ของการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นมิติของการเรียนรู้และความสัมพันธ์ทางสังคม นักท่องเที่ยวสามารถเรียนรู้ทดลอง และลงมือปฏิบัติด้วยตนเองภายใต้บริบทของวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งส่งผลให้เกิดความผูกพันทางอารมณ์กับสถานที่ท่องเที่ยวอย่างแท้จริง (องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน, 2562) รูปแบบการท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ถือเป็นกลไกสำคัญในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เนื่องจากเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้พักอาศัยร่วมกับชุมชน เรียนรู้และมีส่วนร่วมในกิจกรรมท้องถิ่น รวมถึงเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างเจ้าบ้านและผู้มาเยือน โฮมสเตย์ในหลายพื้นที่จึงมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นเศรษฐกิจฐานราก สร้างการจ้างงาน และสะท้อนอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นผ่านกระบวนการท่องเที่ยวที่เน้นความร่วมมือและการเรียนรู้ร่วมกัน

จังหวัดพัทลุงเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพสูงในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เนื่องจากยังคงรักษาและสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สะท้อนอัตลักษณ์ของชุมชนไว้อย่างชัดเจน เช่น การทอผ้าพื้นเมืองจากกี่โบราณของชุมชนท่ามะเดื่อ วิถีชีวิตชาวประมงพื้นบ้านของชุมชนบ้านปากประ การผลิตผลิตภัณฑ์จากใบจากของชุมชนบ้านแหลมโตนด และการจักสานผลิตภัณฑ์จากกระจูดของชุมชนพนางตุง ซึ่งล้วนเป็นกิจกรรมที่สามารถพัฒนาเป็นฐานการเรียนรู้และกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างมีคุณค่า ข้อมูลสถิติด้านการท่องเที่ยวแสดงให้เห็นว่า จังหวัดพัทลุงมีแนวโน้มการเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง โดยในปี พ.ศ. 2568 มีจำนวนผู้เยี่ยมชมทั้งสิ้น 1,890,047 คน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2567 ซึ่งมีจำนวน

1,845,345 คน คิดเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.42 สะท้อนถึงศักยภาพของจังหวัดในการรองรับและ พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2568) การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ในบริบทของจังหวัดพัทลุงจึงไม่เพียงเป็นการส่งเสริมเศรษฐกิจฐานราก แต่ยังเป็นแนวทางในการพัฒนาชุมชน อย่างยั่งยืนโดยใช้ทรัพยากรภูมิปัญญาเป็นศูนย์กลาง อย่างไรก็ตาม ชุมชนจำนวนมากยังประสบปัญหาใน กระบวนการผลิตและบริการ เช่น การแปรรูป การรักษาคุณภาพผลิตภัณฑ์ และการบริหารจัดการกิจกรรม ท่องเที่ยว ซึ่งส่งผลต่อประสบการณ์และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม (Appropriate Technology) จึงเป็นแนวทางสำคัญที่สามารถช่วยยกระดับคุณภาพกิจกรรมท่องเที่ยวของ ชุมชนให้มีประสิทธิภาพ สะอาด ปลอดภัย และน่าสนใจยิ่งขึ้น อีกทั้งยังสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ของ นักท่องเที่ยว ทำให้เกิดความรู้สึกร่วมและเพิ่มคุณค่าของประสบการณ์การท่องเที่ยว

กระจุยโฮมสเตย์วรรณิ จังหวัดพัทลุง เป็นกรณีศึกษาที่สะท้อนการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม เพื่อพัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของชุมชน โดยกลุ่มวิสาหกิจชุมชนได้ริเริ่มนำตู้อบพลังงาน แสงอาทิตย์และไฟฟ้ามาใช้ในการอบกระจุย ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาข้อจำกัดด้านสภาพอากาศและระยะเวลาใน การผลิต เดิมการตากกระจุยใช้เวลาประมาณ 2-3 วัน ส่งผลให้กิจกรรมท่องเที่ยวบางส่วนไม่สามารถดำเนินได้ ตามกำหนด และเพิ่มต้นทุนการจัดการ การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมจึงช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิ ตยกระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์ ลดข้อจำกัดด้านเวลาและสภาพแวดล้อม ตลอดจนช่วยสร้างประสบการณ์ การเรียนรู้ที่ดีให้แก่นักท่องเที่ยว ส่งผลต่อความพึงพอใจและความยั่งยืนของกิจกรรมท่องเที่ยวโดยชุมชน เมื่อมี การใช้เทคโนโลยีดังกล่าว กระบวนการผลิตมีประสิทธิภาพมากขึ้น นักท่องเที่ยวสามารถเรียนรู้ขั้นตอนการผลิต ได้อย่างครบถ้วนภายในระยะเวลาที่จำกัด ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่ เหมาะสมในกิจกรรมของกระจุยโฮมสเตย์วรรณิ โดยมุ่งเน้นการประเมินผลในมิติของผู้ประกอบการและนวัตกร ท้องถิ่น ทั้งในด้านการใช้เทคโนโลยี ผลกระทบต่อกิจกรรมท่องเที่ยว และความยั่งยืน ตลอดจนการประเมิน การยอมรับเทคโนโลยีของนักท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อความพึงพอใจ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงประจักษ์ที่สามารถใช้เป็น แนวทางในการส่งเสริมการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ของชุมชนอื่น ๆ ในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อประเมินผลการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมของผู้ประกอบการและนวัตกรชุมชน ในด้าน การใช้เทคโนโลยี ด้านผลกระทบต่อกิจกรรมท่องเที่ยว และความยั่งยืนของชุมชน
2. เพื่อวิเคราะห์ระดับการยอมรับเทคโนโลยีที่เหมาะสมของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิง สร้างสรรค์ในโฮมสเตย์

บททวนวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

Richards and Raymond (2000) กล่าวว่า การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เป็นการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวพัฒนาศักยภาพด้านความคิดสร้างสรรค์ผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่สะท้อนอัตลักษณ์ของจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยว องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (2562) ระบุว่า การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Tourism) เป็นการท่องเที่ยวที่เน้นการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวกับเจ้าบ้านผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ นักท่องเที่ยวไม่ได้เป็นเพียงผู้ชมหรือผู้บริโภค แต่เป็นผู้ลงมือทำ เรียนรู้ และมีประสบการณ์ตรงจากกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ โดยเชื่อมโยงกับ การเรียนรู้วิถีชีวิต วัฒนธรรมและภูมิปัญญาของชุมชน เช่น งานหัตถกรรมพื้นบ้าน การทำอาหารท้องถิ่น หรือการแสดงศิลปวัฒนธรรม องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (อพท.) ในฐานะหน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบหลัก ส่งเสริม และสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ออกแบบคุณลักษณะแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ไว้ 10 ประการ ได้แก่ (องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน, 2562)

1. นักท่องเที่ยวและเจ้าของบ้านมีความผูกพัน (Engaging each other)
2. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้ามวัฒนธรรมระหว่างนักท่องเที่ยวและเจ้าของบ้าน (Cross-cultural engagement)
3. ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งทางวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยว (Deep meaning)
4. นักท่องเที่ยวและเจ้าของบ้านมีประสบการณ์ร่วมกัน (Hands-on experience)
5. นักท่องเที่ยวและเจ้าของบ้านมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน (Transformation and transformative experience)
6. นักท่องเที่ยวเป็นผู้ร่วมทำกิจกรรมมากกว่าการเป็นผู้ชม (Participation)
7. นักท่องเที่ยวมีโอกาสการพัฒนาคุณภาพของผลงานตัวเองและมีส่วนร่วมในการสร้างประสบการณ์กับเจ้าของบ้าน (Co-creating tourism experience)
8. การเข้าถึงความจริงแท้ของกระบวนการในการผลิต รวมทั้งผลิตภัณฑ์ และการมีประสบการณ์จริง (Authentic Both Process and Product / Genuine Experience)
9. จดจำ ประทับใจ และเข้าใจ (Memorable)
10. เป็นการท่องเที่ยวแบบจำเพาะเจาะจงของนักท่องเที่ยวแต่ละคน (Tailor-made approach)

แนวคิดเกี่ยวกับเทคโนโลยีที่เหมาะสม

เทคโนโลยีที่เหมาะสม (Appropriate Technology) เป็นแนวคิดที่ถูกนิยามโดยนักเศรษฐศาสตร์เอิร์นสท เฟรดริค ชูมาเกอร์ (Ernst Friedrich Schumacher) ซึ่งระบุว่า เทคโนโลยีที่เหมาะสมหรือเทคโนโลยี

ปานกลาง คือ เทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพและต้นทุนต่ำกว่าเทคโนโลยีที่นำเข้าจากประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งสามารถนำมาใช้งานในท้องถิ่นชุมชน ใช้งานง่าย ต้นทุนต่ำ เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ เนื่องจากประเทศกำลังพัฒนาหรือชนบทอาจจะขาดทุนทรัพย์ในการบำรุงรักษาเทคโนโลยีที่ชั้นสูง เช่น เทคโนโลยีการใช้พลังงานแสงอาทิตย์ เทคโนโลยีการแปรรูปผลิตภัณฑ์ด้วยนวัตกรรมพื้นฐาน โดยไม่พึ่งพาเทคโนโลยีชั้นสูงเกินไป (Schumacher, 2011)

เกณฑ์การพิจารณาเทคโนโลยีที่เหมาะสมได้ถูกออกแบบไว้เป็น 4 ลักษณะ (Barrett, 2003) ดังนี้ 1) เทคโนโลยีที่มีการออกแบบเรียบง่าย (Minimalist design) และง่ายต่อการใช้งาน 2) เทคโนโลยีที่ผลิตง่าย (Easy to manufacture) ใช้เงินทุนไม่มากเพื่อลดต้นทุนในการนำไปใช้งาน 3) เทคโนโลยีที่สามารถแก้ไขปัญหาสังคม (Solving social problems) เนื่องจากเทคโนโลยีที่เหมาะสมนั้นเน้นการพึ่งพาตนเองของชุมชน โดยคนในชุมชนสามารถนำไปบริหารจัดการได้ด้วยตนเอง และ 4) เทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Environmental friendly) เน้นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติน้อยที่สุดเพื่อลดผลกระทบในเชิงลบ เพื่อมุ่งเน้นการใช้พลังงานหมุนเวียน ด้วยเหตุนี้ แนวคิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีจึงมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมให้ชุมชนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และสามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีได้อย่างเหมาะสมและยั่งยืน โดย นพพร พัชรประกิต และคณะ (2567) อธิบายว่า การถ่ายทอดเทคโนโลยีที่เหมาะสมควรคำนึงถึงการเรียนรู้ร่วมกัน การมีส่วนร่วมของชุมชน และความสามารถในการดูแลรักษาเทคโนโลยีได้ด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ การถ่ายทอดเทคโนโลยีต้องอาศัยกระบวนการสื่อสารเข้ามาช่วย โดยอาศัย 1) ผู้ถ่ายทอดนวัตกรรม เสมือนผู้ส่งสาร 2) เทคโนโลยี เสมือนสาร 3) ช่องทางการส่งสาร และ 4) ผู้รับนวัตกรรม เสมือนผู้รับสาร

โมเดลการยอมรับและการใช้เทคโนโลยี

ทฤษฎีการยอมรับเทคโนโลยี หรือ Technology Acceptance Model (TAM) เป็นทฤษฎีที่พัฒนาโดย Fred Davis ค.ศ. 1989 เพื่อจุดประสงค์ในการอธิบายพฤติกรรมการยอมรับและใช้งานเทคโนโลยีใหม่ในองค์กรหรือหน่วยงานต่าง ๆ ได้ โดยทฤษฎีนี้ประกอบด้วยปัจจัยหลักที่ใช้ในการยอมรับเทคโนโลยี ได้แก่ 1) การรับรู้ประโยชน์ (Perceived Usefulness: PU) คือ การรับรู้ว่าการใช้เทคโนโลยีจะช่วยก่อให้เกิดประโยชน์ ซึ่งจะช่วยให้ประสิทธิภาพหรือคุณภาพของงาน และ 2) การรับรู้ความง่าย (Perceived Ease of Use: PEOU) คือ การที่ผู้รับรู้ว่าเทคโนโลยีนั้นไม่ซับซ้อน เรียนรู้และใช้งานได้สะดวก ซึ่งทั้งสองปัจจัยนี้มีอิทธิพลต่อ ทศนคติ (Attitude: B) ซึ่งเป็นความรู้สึกเชิงบวกต่อเทคโนโลยีที่ใช้งาน และส่งผลต่อ ความตั้งใจที่จะใช้ (Behavioral Intention: BI) และท้ายที่สุดนำไปสู่ การใช้งานจริง (Actual Use) (Davis, 1989) ทฤษฎีการยอมรับเทคโนโลยี หรือ TAM เป็นทฤษฎีที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง เนื่องจากสามารถอธิบายพฤติกรรมการยอมรับเทคโนโลยีใหม่ของผู้ใช้งานได้ เช่น การวิเคราะห์การยอมรับระบบสารสนเทศเทคโนโลยีในหน่วยงาน การยอมรับเทคโนโลยีต่อบจากพลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้าในกลุ่มวิสาหกิจ เป็นต้น

ดังนั้น โมเดลการยอมรับเทคโนโลยี (TAM) จึงเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาการยอมรับเทคโนโลยีสู่อุปพลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้าในโฮมสเตย์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เกวณีน จันทรประเทศ และภูมินันท์ ปิยทัศน์นันท์ (2562) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมและการตอบรับการใช้ Mobile Payment ของผู้ประกอบการธุรกิจรายย่อยในการรับชำระเงินในรูปแบบ QR Code ใช้วิธีการสัมภาษณ์ แบบเชิงลึก ด้วยรูปแบบคำถามลักษณะปลายเปิด จากร้านค้าธุรกิจรายย่อย จำนวน 25 ราย และกลุ่มผู้บริหาร ธนาคารพาณิชย์ จำนวน 4 ราย จาก 3 ธนาคาร ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ที่ได้รับการรับรู้ความง่ายในการใช้งาน ต้นทุนการให้บริการ ผลกระทบภายนอกจากเครือข่ายความปลอดภัยและความไว้วางใจ ความเชี่ยวชาญนวัตกรรมส่วนบุคคล และความต้องการเพิ่มประสบการณ์ที่ดีแก่นักท่องเที่ยว เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมและการตอบรับของร้านค้าธุรกิจรายย่อยที่จะเลือกใช้บริการ QR Payment นอกจากนี้ยังพบว่า ร้านค้าธุรกิจรายย่อย ส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการรับชำระเงินด้วย QR Payment และมีแนวโน้มที่จะใช้ต่อไปในอนาคต

นพดล โพธิ์กาเหน็ด และคณะ (2562) ได้ทำการศึกษาแนวทางการยกระดับคุณภาพการผลิตหามาใบจากของชุมชนลุ่มน้ำ ปะเหลียน จังหวัดตรัง โดยใช้เทคโนโลยีสู่อุปพลังงานแสงอาทิตย์ ระหว่างดำเนินการนั้น ชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมทุกขั้นตอน ตั้งแต่การเตรียมวัตถุดิบ การทดสอบการใช้งานสู่อุปพลังงานแสงอาทิตย์ และการศึกษาข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพของเทคโนโลยีให้ดีขึ้น ซึ่งพบว่าสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตใบจากได้มากขึ้น ลดระยะเวลาในการผลิตที่ใช้วิธีการตากแดดจาก 1 วัน เหลือเพียง 3 ชั่วโมง โดยกลุ่มวิสาหกิจชุมชนกลุ่มจักสานก้านจากบ้านนายอดทอง ได้นำเทคโนโลยีจากผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์พบว่า สามารถเพิ่มศักยภาพในการผลิตหามาใบได้เพิ่มขึ้น จาก 1,300 ใบต่อเดือน เป็น 17,000 ใบต่อเดือน เพิ่มขึ้นประมาณ 12 เท่า สร้างรายได้ให้แก่สมาชิกและกลุ่มฯ ประมาณ 157,000 บาทต่อเดือน เกิดรายได้รวมกว่า 1,570,000 บาท การติดตามผลหลังเสร็จสิ้นโครงการวิจัยเป็นระยะเวลา 8 เดือน พบว่าชุมชนได้ใช้งานเทคโนโลยีสู่อุปพลังงานแสงอาทิตย์อย่างต่อเนื่อง สามารถจำหน่ายหามาใบจากเฉลี่ย 27,600 ใบต่อเดือน หรือเพิ่มขึ้น 26,300 ใบต่อเดือน เพิ่มขึ้นถึง 20 เท่า แสดงให้เห็นถึงประโยชน์ของตู้เทคโนโลยีสู่อุปพลังงานแสงอาทิตย์ในการลดระยะเวลาการผลิต

เอกรณัช ศรีบุญมา และคณะ (2563) ทำการศึกษาเรื่อง การยอมรับเทคโนโลยีที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกชำระค่าบริการผ่าน QR Code สำหรับนักท่องเที่ยวที่เข้าพักโรงแรมขนาดกลางในจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้การทดสอบความเป็นอิสระต่อกันของสองประชากร การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โมเมนต์ผลคูณอย่างง่ายของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลไม่มีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจใช้เทคโนโลยีในการชำระค่าบริการผ่าน QR Code ของนักท่องเที่ยวที่ใช้บริการโรงแรมขนาดกลาง ในจังหวัดเชียงใหม่ ส่วนปัจจัยการยอมรับและการใช้เทคโนโลยีที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจชำระค่าบริการผ่าน QR Code ของนักท่องเที่ยวที่ใช้บริการโรงแรมขนาดกลางในจังหวัดเชียงใหม่

พบว่า มีจำนวน 5 ปัจจัย ได้แก่ 1) ด้านอิทธิพลของสังคม 2) ด้านความเชื่อมั่นของผู้ใช้งานระบบ 3) ด้านทัศนคติต่อการใช้งานระบบ 4) ด้านความพร้อมของอุปกรณ์สนับสนุน และ 5) ด้านความคาดหวังจากประสิทธิภาพ

XU XU และ อนุรักษ์ อาทิตย์กวิน (2567) ได้ทำการศึกษา การตลาดผ่านสื่อสังคมออนไลน์และการยอมรับเทคโนโลยีที่ส่งผลต่อการตัดสินใจ ของนักท่องเที่ยวจีนในการท่องเที่ยวเมืองปักกิ่ง ประเทศจีน มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการยอมรับเทคโนโลยีที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวจีนในการท่องเที่ยวเมืองปักกิ่ง ประเทศจีน การวิจัยเป็นเชิงปริมาณ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เข้าสู่กรุงปักกิ่งประเทศจีน 400 คน เครื่องมือ คือ แบบสอบถามแบบออนไลน์ โดยใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมานวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ ผลการศึกษาพบว่า การตลาดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวจีนในการท่องเที่ยวเมืองปักกิ่ง ประเทศจีนพบว่า ปัจจัยการตลาดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ จำนวน 4 ตัวแปร ได้แก่ 1) ด้านการรับรู้ชนิดและความหลากหลายของสื่อ 2) ด้านการรับรู้ประโยชน์ของสื่อออนไลน์เพื่อการท่องเที่ยว 3) ด้านการรับรู้ข้อมูลการเตรียมการเพื่อการท่องเที่ยว และ 4) ด้านลักษณะข้อมูลการท่องเที่ยวที่ได้รับจากสื่อออนไลน์มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวจีนในการท่องเที่ยวเมืองปักกิ่ง ประเทศจีน การยอมรับเทคโนโลยีที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวจีนในการท่องเที่ยวเมืองปักกิ่ง ประเทศจีน พบว่า การยอมรับเทคโนโลยี ทั้ง 2 ตัวแปร คือ 1) ด้านการรับรู้ประโยชน์ในการใช้งาน และ 2) ด้านการรับรู้ความง่ายในการใช้งาน มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวจีนในการท่องเที่ยวเมืองปักกิ่ง ประเทศจีน

กฤติยาณี มณีแสง และคณะ (2569) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้งานแอปพลิเคชันบริการท่องเที่ยวออนไลน์ของลูกค้าเจนเนอเรชันวาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้งาน เปรียบเทียบปัจจัยตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ และวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกใช้งานแอปพลิเคชันบริการท่องเที่ยวออนไลน์ การวิจัยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างลูกค้าเจนเนอเรชันวายในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านความสะดวกในการใช้งานและความคุ้มค่าของราคามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงที่สุด นอกจากนี้ ผู้ที่มีรายได้แตกต่างกันให้ความสำคัญต่อปัจจัยในการเลือกใช้งานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณพบว่า ปัจจัยด้านความสะดวกในการใช้งาน ความน่าเชื่อถือของแอปพลิเคชัน และการส่งเสริมการตลาด มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกใช้งานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการศึกษาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ความสะดวกในการใช้งานและการรับรู้ถึงประโยชน์ของเทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญต่อการยอมรับเทคโนโลยีของผู้ใช้งาน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษารัชนีที่พบว่า การรับรู้ถึงประโยชน์และการรับรู้ความสะดวกในการใช้งานมีอิทธิพลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

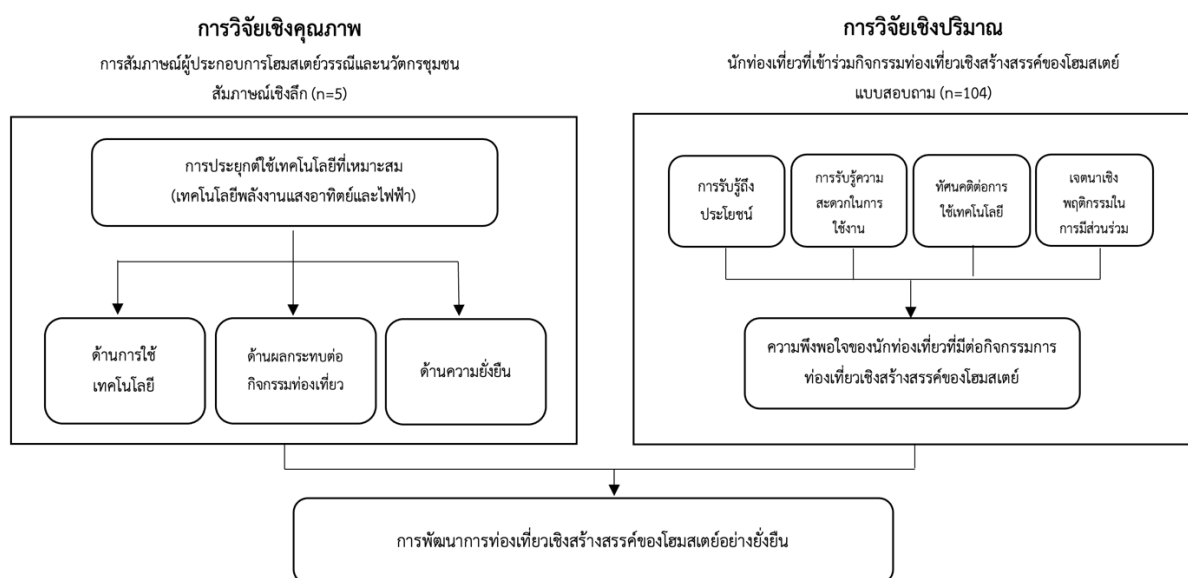
ภาวิณี กาญจนภา และวงศ์ลัดดา วีระไพบุลย์ (2568) ได้ศึกษาอิทธิพลของทัศนคติต่อนวัตกรรมการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวผ่านการยอมรับเทคโนโลยีของภาคธุรกิจสายการบินยุค

วิถีชีวิตใหม่ โดยเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวที่เป็นผู้โดยสารสายการบินต้นทุนต่ำ จำนวน 360 คน จาก 4 ท่าอากาศยาน และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์สมการโครงสร้างผ่านโปรแกรม AMOS ผลการวิจัยพบว่า ทักษะคิดก่อนวัดกรรมการท่องเที่ยว การยอมรับเทคโนโลยี และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ยังพบว่า ทักษะคิดก่อนวัดกรรมการท่องเที่ยวมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการยอมรับเทคโนโลยีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$) และการยอมรับเทคโนโลยีมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$) ขณะที่ทักษะคิดก่อนวัดกรรมการท่องเที่ยวมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.092$) ทั้งนี้ การยอมรับเทคโนโลยียังทำหน้าที่เป็นตัวแปรส่งผ่านระหว่างทักษะคิดก่อนวัดกรรมการท่องเที่ยวกับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่า การยอมรับเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญต่อประสบการณ์และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ที่มุ่งศึกษาการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของชุมชน เพื่อยกระดับคุณภาพกิจกรรมและสร้างประสบการณ์ที่ดีให้แก่นักท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

พิไลวรรณ พูลสวาท และคณะ (2568) ได้ศึกษาการยอมรับเทคโนโลยีท่องเที่ยวเสมือนจริงในการวางแผนท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการยอมรับและวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้เทคโนโลยีความเป็นจริงเสมือน (VR) สำหรับการวางแผนท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวไทย วิจัยดำเนินการวิจัยใช้วิธีเชิงปริมาณโดยเก็บข้อมูลผ่านแบบสอบถามออนไลน์จากกลุ่มตัวอย่าง 235 คน และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโมเดลสมการโครงสร้าง ผลการศึกษาพบว่า ทักษะคิดที่มีต่อการใช้งานเป็นปัจจัยกำหนดที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อความตั้งใจใช้งานและการใช้งานจริงอย่างมีนัยสำคัญ ($\beta = 0.611$) โดยมีความง่ายในการใช้งานที่รับรู้เป็นตัวแปรพยากรณ์สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อทัศนคติในระดับสูงมาก ($\beta = 0.973$) และส่งผลต่อประโยชน์ที่รับรู้ ($\beta = 0.544$) สำหรับปัจจัยด้านความสนุกสนานที่รับรู้พบว่ามีอิทธิพลทางอ้อมต่อการยอมรับเทคโนโลยีผ่านความง่ายในการใช้งาน อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษากลับไม่พบอิทธิพลทางตรงอย่างมีนัยสำคัญของการรับรู้ประโยชน์และความน่าเชื่อถือต่อความตั้งใจใช้งาน สะท้อนให้เห็นว่าในบริบทการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ปัจจัยด้านประสบการณ์และความพึงพอใจมีความสำคัญมากกว่าประโยชน์เชิงหน้าที่ของเทคโนโลยี ทั้งนี้ ข้อค้นพบดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า การพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวควรคำนึงถึงประสบการณ์และการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวควบคู่กับประสิทธิภาพของเทคโนโลยี

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า เทคโนโลยีที่เหมาะสมเป็นเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพและต้นทุนต่ำกว่าเทคโนโลยีที่นำเข้าจากประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งสามารถนำมาใช้งานในท้องถิ่นชุมชน ใช้งานง่าย ต้นทุนต่ำ เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านการยอมรับเทคโนโลยีพบว่า การรับรู้ประโยชน์ในการใช้งาน (Perceived Usefulness: PU) การรับรู้ความง่ายในการใช้งาน (Perceived Ease of Use: PEOU) และทัศนคติต่อการใช้เทคโนโลยี (Attitude Toward Using Technology: ATT) เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการยอมรับเทคโนโลยีและความพึงพอใจของผู้ใช้

อย่างไรก็ตาม การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการบูรณาการการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมเข้ากับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์ในบริบทชุมชนค่อนข้างจำกัด ดังนั้น การศึกษานี้จึงพัฒนากรอบแนวคิดโดยใช้การศึกษาแบบผสมผสาน การศึกษาเชิงคุณภาพจากผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวชุมชนในมิติด้านการใช้เทคโนโลยี มิติด้านผลกระทบต่อกิจกรรมท่องเที่ยว และด้านความยั่งยืน เพื่อพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ การศึกษาเชิงปริมาณเกี่ยวกับยอมรับเทคโนโลยีของนักท่องเที่ยวผ่านองค์ประกอบของแบบจำลองการยอมรับเทคโนโลยี ได้แก่ การรับรู้ประโยชน์ในการใช้งาน (Perceived Usefulness: PU) การรับรู้ความง่ายในการใช้งาน (Perceived Ease of Use: PEOU) ทักษะคติต่อการใช้เทคโนโลยี (Attitude Toward Using Technology: ATT) และเจตนาเชิงพฤติกรรม (Behavioral Intention: BI) ซึ่งส่งผลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว โดยผลการศึกษาคาดว่าจะจะเป็นแนวทางในการยกระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต สร้างคุณค่าและประสบการณ์ที่ดีแก่นักท่องเที่ยว ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์อย่างยั่งยืน

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

วิธีการวิจัย

การศึกษการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในการพัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์กรณีศึกษากระจุยโฮมสเตย์วรรณิ จังหวัดพัทลุง เป็นการศึกษาเชิงผสมผสาน (mixed method) โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อเก็บข้อมูลเชิงลึกจากผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวชุมชน และการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อประเมินการยอมรับเทคโนโลยีที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อกิจกรรมของโฮมสเตย์

กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลหลัก

การวิจัยเชิงคุณภาพมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์วรรณิ ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้ประกอบการกระจุตโฮมสเตย์วรรณิและนักท่องเที่ยวที่เข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนรู้และผลิตกระจุตในชุมชน ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) จำนวน 5 คน ประกอบด้วย ผู้ประกอบการโฮมสเตย์วรรณิและนักท่องเที่ยว โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากเป็นผู้ที่มีประสบการณ์และบทบาทเกี่ยวข้องโดยตรงกับการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เกณฑ์ในการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลัก ประกอบด้วย 1) เป็นผู้ที่มีบทบาทเกี่ยวข้องโดยตรงกับการดำเนินกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์วรรณิ 2) มีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในกระบวนการผลิตผลิตภัณฑ์กระจุตหรือการจัดกิจกรรมเรียนรู้ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เกี่ยวกับการผลิตกระจุต และ 3) ยินยอมให้ข้อมูลและสามารถให้ข้อมูลเชิงลึกได้อย่างเต็มที่

การวิจัยเชิงปริมาณมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ระดับการยอมรับเทคโนโลยีที่เหมาะสมของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์วรรณิ ประชากร (Population) ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมของโฮมสเตย์วรรณิ โดยประมาณจากจำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรมเฉลี่ยเดือนละ 60 คน ภายในระยะเวลา 2 เดือน รวมประชากรประมาณ 120 คน การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) อ้างอิงตามตารางของ Krejcie and Morgan (1970) ซึ่งเหมาะสมกับประชากรจำนวน 120 คน ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำจำนวน 92 คน อย่างไรก็ตาม เพื่อเพิ่มความสมบูรณ์และความน่าเชื่อถือของข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจริงจากนักท่องเที่ยวจำนวน 104 คน การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากผู้วิจัยต้องการเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวที่มีประสบการณ์ตรงในการเข้าร่วมกิจกรรมที่มีการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมของโฮมสเตย์ เกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย 1. เป็นนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์วรรณิในช่วงเวลาที่กำหนด 2. มีประสบการณ์ตรงในการเข้าร่วมกิจกรรมที่มีการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมของโฮมสเตย์ และ 3. ยินยอมให้ข้อมูลและสามารถตอบแบบสอบถามอย่างเต็มที่

เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) เป็นเครื่องมือหลัก โดยออกแบบคำถามเพื่อประเมินมุมมองของผู้ประกอบการโฮมสเตย์และนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ แบบสัมภาษณ์ประกอบด้วยคำถาม 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการใช้เทคโนโลยี 2) ด้านผลกระทบต่อกิจกรรมท่องเที่ยว และ 3) ด้านความยั่งยืน รวมทั้งการวัดระดับการยอมรับเทคโนโลยีของผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยว รวมทั้งหมด 15 ข้อคำถาม แบบสัมภาษณ์ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ (Expert Validation) และได้ทำการทดสอบความเข้าใจ

ในกลุ่มตัวอย่างนำร่อง (Pilot Test) ก่อนดำเนินการเก็บข้อมูลจริง เพื่อให้มั่นใจว่าคำถามมีความชัดเจนและสามารถเก็บข้อมูลเชิงลึกได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การเก็บข้อมูลเชิงปริมาณใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือหลัก สำหรับการวิเคราะห์ระดับการยอมรับเทคโนโลยีที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมโฮมสเตย์แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ 1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมโฮมสเตย์ ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านคุณภาพของผลิตภัณฑ์และกระบวนการ ด้านประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว ด้านภาพลักษณ์ของชุมชนและความยั่งยืน และ 3) ความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับเทคโนโลยี ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ การรับรู้ถึงประโยชน์ การรับรู้ความสะดวกในการใช้งาน ทศนคติต่อการใช้เทคโนโลยี เจตนาเชิงพฤติกรรมในการมีส่วนร่วม รวมทั้งรวมทั้งหมด 35 ข้อคำถาม แบบสอบถามใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Five-point Rating Scale) ตามแนวคิดของ Likert (1932) เพื่อประเมินระดับความคิดเห็น เครื่องมือผ่านการตรวจสอบ ความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้ค่าเฉลี่ยดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) เท่ากับ 0.845 และผ่านการตรวจสอบ ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับประชากรที่ศึกษา แต่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจริง และอยู่ในพื้นที่นอกเหนือจากพื้นที่วิจัย แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.837 ซึ่งอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน (≥ 0.80) แสดงว่าเครื่องมือมีความเที่ยงและมีความสอดคล้องภายในที่ดี (Cronbach, 1951)

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลหลัก

การวิจัยครั้งนี้ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย เลขที่รับรอง IRB.2567.036/09 ก่อนดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ รวมถึงสิทธิของผู้เข้าร่วมวิจัยให้ทราบอย่างชัดเจน โดยผู้ให้ข้อมูลสำคัญและกลุ่มตัวอย่างทุกคนเข้าร่วมการวิจัยด้วยความสมัครใจ และให้ความยินยอมก่อนการสัมภาษณ์หรือการตอบแบบสอบถาม ผู้เข้าร่วมวิจัยสามารถปฏิเสธการให้ข้อมูลหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกเมื่อ โดยไม่มีผลกระทบใด ข้อมูลที่ได้รับจะถูกเก็บรักษาเป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยชื่อหรือข้อมูลที่สามารถระบุตัวตนของผู้เข้าร่วมวิจัย และผลการวิจัยจะนำเสนอในภาพรวมเพื่อประโยชน์ทางวิชาการเท่านั้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการโฮมสเตย์วรรณีและนวัตกรชุมชน ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อให้ได้ผลการศึกษาดังตามวัตถุประสงค์ น่าเชื่อถือและเพียงพอต่อการนำมาวิเคราะห์ และสรุปสาระสำคัญและประเด็นหลัก (Thematic Summarization) โดยดำเนินการถอดเทปข้อมูล จัดหมวดหมู่ข้อมูลตามประเด็นการวิจัย วิเคราะห์ความหมาย ตีความเชิงบริบท และสังเคราะห์

ประเด็นสำคัญที่สอดคล้องกับกรอบแนวคิดการวิจัย ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล โดยการตรวจสอบแบบสามเส้า (Triangulation) เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือของผลการวิเคราะห์

ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในโฮมสเตย์วรรณ วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ประกอบด้วย 1) สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ร้อยละ (Percentage) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไปและระดับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม และ 2) สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อวิเคราะห์ระดับการยอมรับเทคโนโลยีที่เหมาะสมต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในโฮมสเตย์

ผลการศึกษา

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อประเมินผลการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมของผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยว ชุมชน ในด้านการใช้เทคโนโลยี ด้านผลกระทบต่อกิจกรรมท่องเที่ยว และความยั่งยืนของชุมชน

1. ด้านการใช้เทคโนโลยี ผลการวิจัยพบว่า การนำเอาเทคโนโลยีมาใช้ในการกระบวนการผลิตหรือการจัดกิจกรรมของผู้ประกอบการโฮมสเตย์วรรณ ปัญหาหลักในการผลิตกระจุคือ การตากแห้งผลิตภัณฑ์ ซึ่งเป็นขั้นตอนในการตากเส้นกระจุเพื่อนำมาสานกระเป่า และเป็นขั้นตอนสุดท้ายที่สำคัญในการอบแห้งผลิตภัณฑ์ที่สำเร็จแล้ว หากผลิตภัณฑ์แห้งไม่ดีจะทำให้เกิดเชื้อราทำให้ผลิตภัณฑ์เสียหาย กระทบต่ออายุการใช้งาน ความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวและผู้ใช้งานผลิตภัณฑ์กระจุ วิธีดั้งเดิมการตากกระจุคือ การตากแดด โดยใช้เวลา 2-3 วันในการตาก ซึ่งผู้ประกอบการประสบปัญหา ไม่สามารถตากผลิตภัณฑ์กระจุได้ในช่วงฤดูฝน เนื่องจากขึ้นอยู่กับสภาพอากาศ โดยเฉพาะภูมิอากาศในภาคใต้ซึ่งมีฤดูฝนเกือบตลอดทั้งปี นอกจากปัญหาต่อผลิตภัณฑ์แล้ว การตากแดด ซึ่งใช้เวลา 2-3 ยังส่งผลต่อกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งโฮมสเตย์จัดให้ผู้มาพักและนักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้กระบวนการจักสานกระจุ ทำให้นักท่องเที่ยวไม่สามารถนำผลิตภัณฑ์ของตนเองทำกลับไปได้ในเวลาที่กำหนด ผู้ประกอบการต้องเสียต้นทุนส่งผลิตภัณฑ์ไปให้นักท่องเที่ยว หลังจากทีมผู้วิจัยได้นำเทคโนโลยีตู้อบพลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้า (เทคโนโลยีที่เหมาะสม) ไปใช้งาน เพื่อแก้ปัญหาของกิจกรรมของโฮมสเตย์ พบว่า ปัจจัยที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญมากที่สุดคือ เทคโนโลยีสามารถแก้ปัญหาที่เกิดจากกระบวนการผลิต โดยผู้ประกอบการต้องการเทคโนโลยีที่สามารถลดระยะเวลาการผลิต และสามารถปรับปรุงคุณภาพผลิตภัณฑ์ให้ดีขึ้น จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการโฮมสเตย์ และนักวัดกรทั้ง 5 คน พบว่ามีความพึงพอใจกับเทคโนโลยีตู้อบพลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้าเป็นอย่างมาก เนื่องจากเทคโนโลยีที่เหมาะสมสามารถอบแห้งผลิตภัณฑ์ได้ทั้งปี แม้เป็นช่วงฤดูฝน ทำให้ผลิตภัณฑ์แห้งเร็วขึ้น สามารถลดระยะเวลาการตากแห้งของผลิตภัณฑ์ 2-3 วันเหลือเพียง 1-2 ชั่วโมง ช่วยประหยัดเวลาและแรงงานเมื่อเทียบกับวิธีตากแดดดั้งเดิม อีกทั้งยังช่วยให้ผลิตภัณฑ์มีความคงทน สีสวย ลดการปนเปื้อนจากสิ่งแวดล้อม (ฝุ่น, เชื้อรา, แมลง และสารเคมี) ซึ่งส่งผลต่อคุณภาพที่สม่ำเสมอและมีมาตรฐานมากขึ้น นอกจากนี้พบว่า

ผู้ประกอบการโฮมสเตย์สามารถจัดกระบวนการเรียนรู้ของนักท่องเที่ยวให้เสร็จสิ้นภายในเวลา 2-3 ชั่วโมง และสามารถจัดกิจกรรมเรียนรู้ได้ตลอดทั้งปี ซึ่งตรงกับความต้องการของผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ เทคโนโลยีที่นำมาใช้นั้นต้องสอดคล้องกับบริบทและความสามารถของผู้ใช้เทคโนโลยี จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการมองว่า เทคโนโลยีตู้อบพลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้าเป็นเทคโนโลยีที่ใช้งานง่าย ไม่ซับซ้อนมาก มีฟังก์ชันการใช้งานน้อย รวมทั้งการซ่อมแซมที่สามารถทำได้เอง อุปกรณ์หาซื้อได้ง่าย

2. ด้านผลกระทบต่อกิจกรรมท่องเที่ยว ผลการวิจัยพบว่า การนำเทคโนโลยีตู้อบพลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้าช่วยสร้างความน่าสนใจของกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์มากขึ้น นักท่องเที่ยวมองเห็นถึงพัฒนาการของผลิตภัณฑ์ที่ใช้เทคโนโลยีในผลิตภัณฑ์ จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการมองว่า เทคโนโลยีตู้อบพลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้าช่วยให้กิจกรรมมีความหลากหลาย เช่น นักท่องเที่ยวสามารถเปรียบเทียบวิธีเรียนรู้ทั้งวิธีดั้งเดิมและวิธีสมัยใหม่ได้ ทำให้เกิดความรู้สึกว่ากิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์มีทั้ง “ความเป็นเอกลักษณ์” และ “ความทันสมัย” ไปพร้อมกัน หลังจากนักท่องเที่ยวเข้าร่วมกิจกรรมที่ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมนี้ ผู้ประกอบการและนักตระเวนพบว่า นักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมส่วนใหญ่รู้สึกแปลกใหม่และสนใจ ต้องการทดลองใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม หรือตั้งคำถามว่าทำไมถึงเลือกใช้วิธีนี้ แตกต่างจากวิธีการเดิมอย่างไร ซึ่งกระตุ้นการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวได้ดี รวมทั้งยังสร้างความมั่นใจและเชื่อใจให้กับนักท่องเที่ยวผู้เข้าร่วมกิจกรรมในเรื่องคุณภาพของผลิตภัณฑ์ และมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ของตนเอง โดยบางครั้งนักท่องเที่ยวชื่นชมว่าผลิตภัณฑ์มีมาตรฐาน น่าเชื่อถือ และยังคงความเป็นท้องถิ่น ขณะที่บางรายสนใจสอบถามเชิงลึกเกี่ยวกับวิธีการอบ การควบคุมอุณหภูมิ ต้นทุนการสร้างตู้อบ การดูแลรักษาและผลต่อคุณภาพของผลิตภัณฑ์กระจุต เพื่อเปรียบเทียบวิธีการอบกับเทคโนโลยีตู้อบพลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้าและวิธีดั้งเดิมของผู้ประกอบการ

3. ด้านความยั่งยืน ผู้ประกอบการกล่าวว่า ด้านเศรษฐกิจ เทคโนโลยีตู้อบพลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้าช่วยลดความเสียหายของผลิตภัณฑ์จากการตากแบบเดิม ซึ่งผลิตภัณฑ์กระจุตไม่สามารถตากแห้งได้ดีในฤดูฝน ผลิตภัณฑ์ที่ไม่แห้งดีเป็นต้นเหตุให้เกิดเชื้อราซึ่งส่งผลกระทบต่อคุณภาพผลิตภัณฑ์ เกิดการตีกลับสินค้า ทำให้เสียต้นทุนการผลิตสินค้าใหม่เพื่อทดแทนของเดิม และค่าขนส่งผลิตภัณฑ์ที่เพิ่มขึ้น เมื่อปรับใช้เทคโนโลยีตู้อบพลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้า นักท่องเที่ยวก็สามารถทำกิจกรรมให้จบภายในระยะเวลาที่กำหนด และสามารถนำสินค้ากลับไปได้เลย ทางโฮมสเตย์ไม่ต้องเสียต้นทุนส่งสินค้าให้นักท่องเที่ยว ทำให้ประหยัดเวลาและต้นทุน สร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยว รวมทั้งการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น ลดการใช้ไม้ฟืน ลดควันและมลภาวะ ที่ส่งผลเสียต่อสุขภาพ ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน การพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสมโดยยึดหลักการ เทคโนโลยีที่เรียบง่าย ชุมชนสามารถปรับแต่งเทคโนโลยีด้วยตนเอง สามารถสร้างการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในสร้างสรรค์กิจกรรมการท่องเที่ยว รวมทั้งเทคโนโลยียังช่วยรักษาสมดุลระหว่างภูมิปัญญาดั้งเดิมกับนวัตกรรมใหม่

เมื่อวัดระดับการยอมรับเทคโนโลยีที่เหมาะสมของผู้ประกอบการและนวัตกรรม ผลจากแบบสอบถามพบว่า ระดับการยอมรับเทคโนโลยีมากที่สุดคือ เทคโนโลยีสามารถนำไปใช้ในกระบวนการผลิตได้จริง ($\bar{x} = 4.85$) รองลงมาคือ เทคโนโลยีต้องใช้งานง่ายและช่วยให้ทำงานรวดเร็วขึ้น ($\bar{x} = 4.80$) เทคโนโลยีตรงกับความต้องการของผู้ใช้ ($\bar{x} = 4.80$) เทคโนโลยีตรงกับความต้องการของผู้ใช้ ($\bar{x} = 4.75$) เทคโนโลยีช่วยให้ปฏิบัติงานง่ายไม่ยุ่งยากซับซ้อน ($\bar{x} = 4.70$) เทคโนโลยีช่วยให้ทำงานสะดวกขึ้น ($\bar{x} = 4.70$) เทคโนโลยีสามารถประยุกต์ใช้กับวิธีการทำงานแบบดั้งเดิมได้ ($\bar{x} = 4.55$) เทคโนโลยีช่วยเพิ่มผลผลิต ($\bar{x} = 4.55$) และเทคโนโลยีช่วยลดขั้นตอนในการทำงาน ($\bar{x} = 4.55$) เทคโนโลยีช่วยลดความเสี่ยงอุบัติเหตุและความเจ็บป่วยจากการทำงาน ($\bar{x} = 4.50$)

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อวิเคราะห์ระดับการยอมรับเทคโนโลยีที่เหมาะสมของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในโฮมสเตย์

1. ข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 104 คน พบว่าด้านเพศ ประกอบด้วย เพศหญิง ร้อยละ 70.2 เพศชาย ร้อยละ 26 และไม่ระบุเพศ ร้อยละ 3.8 ด้านอายุ ประกอบด้วย อายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 51 อายุระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 45.2 และ ต่ำกว่า 20 ปี ร้อยละ 3.8 ด้านอาชีพ พนักงานบริษัท ร้อยละ 54.8 อาชีพอิสระ ร้อยละ 33.2 และนักศึกษา ร้อยละ 12 ด้านประวัติการท่องเที่ยวโฮมสเตย์รรณี เคยมาเยี่ยมชม ร้อยละ 67.3 และไม่เคยเยี่ยมชม ร้อยละ 32.7

2. การยอมรับเทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์ พบว่าด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ ($\bar{x} = 4.36$) โดยค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ที่ข้อ “เทคโนโลยีช่วยเพิ่มคุณภาพของผลิตภัณฑ์ในชุมชน” ($\bar{x} = 4.41$) แสดงให้เห็นว่า ผู้เข้าร่วมรับรู้ถึงประโยชน์ของเทคโนโลยีอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในด้านการยกระดับผลิตภัณฑ์และการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น ด้านการรับรู้ความสะดวกในการใช้งาน ($\bar{x} = 4.32$) โดยค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ที่ข้อ “ฉันรู้สึกสะดวกในการมีส่วนร่วมกิจกรรมที่ใช้เทคโนโลยี” ($\bar{x} = 4.37$) แสดงว่าผู้เข้าร่วมสามารถปรับตัวและใช้งานเทคโนโลยีได้อย่างราบรื่น ด้านทัศนคติต่อการใช้เทคโนโลยี ($\bar{x} = 4.35$) โดยค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ที่ข้อ “กิจกรรมที่ใช้เทคโนโลยีจะได้รับความนิยมในอนาคต” ($\bar{x} = 4.38$) บ่งบอกว่าผู้เข้าร่วมมีทัศนคติเชิงบวกต่อการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในกิจกรรมท่องเที่ยว ด้านเจตนาเชิงพฤติกรรม ($\bar{x} = 4.36$) ข้อที่ได้คะแนนสูงสุดคือ “ฉันคิดว่าการเข้าร่วมกิจกรรมนี้เป็นประสบการณ์ที่คุ้มค่า” ($\bar{x} = 4.41$) ซึ่งชี้ว่าผู้เข้าร่วมมีแนวโน้มที่จะกลับมาซ้ำและบอกต่อ

3. ความพึงพอใจของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์ พบว่า ด้านคุณภาพของผลิตภัณฑ์และกระบวนการ ($\bar{x} = 4.36$) โดยประเด็นที่ได้ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ “การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีช่วยให้ผลิตภัณฑ์สะอาด ปลอดภัย” ($\bar{x} = 4.41$) สะท้อนว่าการใช้เทคโนโลยีช่วยยกระดับมาตรฐานด้านความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์ และทำให้นักท่องเที่ยวรับรู้ถึงคุณภาพที่เพิ่มขึ้น ด้านประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.33$) โดยข้อที่นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญมากที่สุด คือ “ท่านรู้สึกประทับใจและเต็มใจบอกต่อกิจกรรม

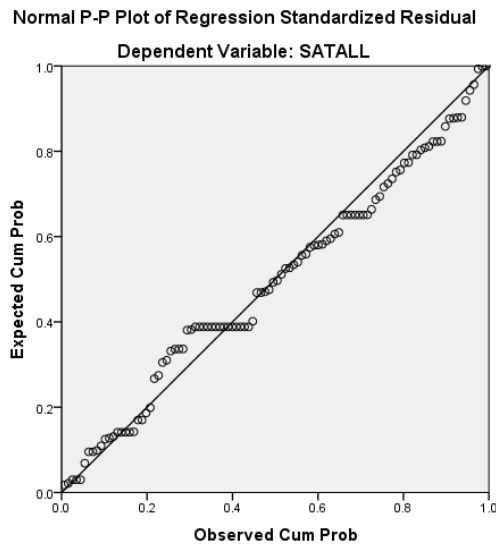
นี้” ($\bar{x} = 4.39$) ด้านภาพลักษณ์ของชุมชนและความยั่งยืน ($\bar{x} = 4.37$) “การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์ชุมชนที่ใส่ใจสิ่งแวดล้อม” ($\bar{x} = 4.42$) สะท้อนว่าการใช้เทคโนโลยีไม่เพียงแต่ตอบโจทย์เชิงคุณภาพ แต่ยังเชื่อมโยงกับการสร้างความยั่งยืนและภาพลักษณ์ที่ดีให้กับชุมชนในระยะยาว

ตารางที่ 1 การยอมรับเทคโนโลยีที่มีผลต่อความพึงพอใจที่เข้าร่วมกิจกรรมของโฮมสเตย์

การยอมรับเทคโนโลยี	ความพึงพอใจที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์						
	B	Std. Error	β	t	Sig.	Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.611	0.189		3.236	0.002**		
ด้านการรับรู้ถึงประโยชน์	0.486	0.080	0.523	6.036	0.000**	0.249	4.018
ด้านการรับรู้ความสะดวกการใช้งาน	0.328	0.085	0.377	3.871	0.000**	0.197	5.086
ด้านทัศนคติต่อการใช้เทคโนโลยี	-0.005	0.084	-0.006	-0.063	0.950	0.226	4.420
ด้านเจตนาเชิงพฤติกรรม	0.054	0.085	0.058	0.639	0.524	0.230	4.356
R	0.903						
R Square	0.815						
Adjusted R Square	0.808						
Std. Error of the Estimate	0.206						
Durbin-Watson	1.976						

การยอมรับเทคโนโลยีที่มีผลต่อความพึงพอใจที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์ โดยการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงพหุคูณเส้นตรง ผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้น เพื่อให้ผลการวิเคราะห์มีความถูกต้องและน่าเชื่อถือ (Hair et al., 2019) ผลการตรวจสอบพบว่า ตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์เชิงเส้น (Linearity) โดยพิจารณาจากกราฟ Scatter Plot ซึ่งข้อมูลมีการกระจายตัวในลักษณะเชิงเส้นและไม่ปรากฏรูปแบบความสัมพันธ์แบบโค้งอย่างชัดเจน ผลการตรวจสอบความเป็นอิสระของค่าความคลาดเคลื่อน (Independence of Errors) พบว่า ค่า Durbin-Watson เท่ากับ 1.976 ซึ่งอยู่ในช่วงที่ยอมรับได้ (1.50–2.50) แสดงว่าไม่เกิดปัญหา Autocorrelation ผลการตรวจสอบความแปรปรวนคงที่ของค่าความคลาดเคลื่อน (Homoscedasticity)

การตรวจสอบการแจกแจงแบบปกติของค่าความคลาดเคลื่อน (Normality) จากกราฟ Normal P-P Plot ดังภาพที่ 2 พบว่า จุดข้อมูลส่วนใหญ่กระจายตัวใกล้แนวเส้นทแยงมุม แสดงให้เห็นว่า Residuals มีการแจกแจงใกล้เคียงแบบปกติ ส่วนการตรวจสอบความสัมพันธ์ร่วมพหุคูณระหว่างตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) พบว่า ค่า Tolerance อยู่ระหว่าง 0.197–0.249 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ($\text{Tolerance} > 0.10$) และค่า VIF อยู่ระหว่าง 4.018–5.086 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่าไม่พบปัญหาความสัมพันธ์ร่วมพหุคูณระหว่างตัวแปรอิสระ ดังนั้น ข้อมูลจึงเป็นไปตามข้อตกลงของการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ

ภาพที่ 2 การตรวจสอบการแจกแจงแบบปกติของค่าความคลาดเคลื่อน (Normal P-P Plot of Regression Standardized Residual)

ดังตารางที่ 1 ผู้วิจัยได้นำตัวแปรอิสระทั้งหมดเข้าสู่สมการพร้อมกันด้วยวิธี Enter Multiple Linear Regression ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ พบว่า การยอมรับเทคโนโลยีสามารถอธิบายความแปรปรวนของความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์ได้ร้อยละ 81.5 ($R^2 = 0.815$, Adjusted $R^2 = 0.808$) เมื่อพิจารณาอิทธิพลของตัวแปรอิสระรายด้าน พบว่า ด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ (Perceived Usefulness) มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.523$, $t = 6.036$, $p < 0.001$) และเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุด รองลงมาคือ ด้านการรับรู้ความสะดวกในการใช้งาน (Perceived Ease of Use) ซึ่งมีอิทธิพลเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.377$, $t = 3.871$, $p < 0.001$) ซึ่งสอดคล้องกับ โมเดลการยอมรับเทคโนโลยี (TAM) ขณะที่ ด้านทัศนคติต่อการใช้เทคโนโลยี ไม่พบอิทธิพลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ($\beta = -0.006$, $t = -0.063$, $p = 0.950$) เช่นเดียวกับ ด้านเจตนาเชิงพฤติกรรม ซึ่งไม่พบอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.058$, $t = 0.639$, $p = 0.524$) ต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์ สะท้อนว่านักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับ การรับรู้ถึงประโยชน์ของเทคโนโลยีที่เหมาะสมและความสะดวกในการใช้งาน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หากเทคโนโลยีสามารถสร้างคุณค่าและผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม จะนำไปสู่ความพึงพอใจและการยอมรับของนักท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้

$$\text{สมการพยากรณ์: } \hat{Y} = 0.611 + 0.486(\text{PU}) + 0.328(\text{PEOU})$$

สรุปผลการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ประเมินผลการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมของผู้ประกอบการและนวัตกรรมชุมชน ในด้านการใช้เทคโนโลยี ผลกระทบต่อกิจกรรมท่องเที่ยว และความยั่งยืนของชุมชน และ 2. วิเคราะห์ระดับการยอมรับเทคโนโลยีที่เหมาะสมของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในโฮมสเตย์

วัตถุประสงค์ที่ 1 ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า ด้านการใช้เทคโนโลยี การนำเทคโนโลยีสู่อุปกรณ์พลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้า ซึ่งจัดเป็น “เทคโนโลยีที่เหมาะสม” มาใช้ในกระบวนการผลิตและจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์รรณิ สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการตากผลิตภัณฑ์ด้วยวิธีดั้งเดิมได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยลดระยะเวลาในการตากจาก 2-3 วัน เหลือเพียง 1-2 ชั่วโมง ส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพคงที่ สีส้มำเสมอ และลดความเสียหายจากเชื้อราและสิ่งปนเปื้อน อีกทั้งยังเอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักท่องเที่ยวได้อย่างต่อเนื่องตลอดทั้งปี ผู้ประกอบการและนวัตกรรมชุมชนให้ความเห็นว่า เทคโนโลยีดังกล่าวมีความเหมาะสมกับบริบทของชุมชน ใช้งานง่าย ไม่ซับซ้อน อุปกรณ์หาได้ในท้องถิ่น และสามารถดูแลรักษาได้ด้วยตนเอง ด้านผลกระทบต่อกิจกรรมท่องเที่ยว พบว่า การใช้เทคโนโลยีสู่อุปกรณ์พลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้า ช่วยเพิ่มความน่าสนใจและคุณค่าเชิงสร้างสรรค์ของกิจกรรม นักท่องเที่ยวสามารถเรียนรู้และเปรียบเทียบกระบวนการผลิตแบบดั้งเดิมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ ทำให้เกิดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning) และสร้างภาพลักษณ์ของโฮมสเตย์ในฐานะชุมชนที่มีทั้ง “ภูมิปัญญาท้องถิ่น” และ “นวัตกรรมร่วมสมัย” ด้านความยั่งยืน พบว่า เทคโนโลยีที่เหมาะสมช่วยลดของเสียจากการผลิต ลดต้นทุนจากการส่งผลิตภัณฑ์ และลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น การใช้พลังงานสะอาดแทนการใช้ไม้ฟืน รวมถึงส่งเสริมการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนาและปรับใช้เทคโนโลยีด้วยตนเอง อันนำไปสู่การสร้างสมดุลระหว่างภูมิปัญญาดั้งเดิมกับนวัตกรรมใหม่ ระดับการยอมรับเทคโนโลยีที่เหมาะสมของผู้ประกอบการและนวัตกรรมชุมชนอยู่ในระดับ “มากที่สุด” ค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.85$) ด้านที่ได้รับคะแนนสูงสุด ได้แก่ “เทคโนโลยีสามารถนำไปใช้ได้จริงในกระบวนการผลิต” ($\bar{X} = 4.85$) และ “เทคโนโลยีใช้งานง่ายและช่วยให้ทำงานได้รวดเร็วขึ้น” ($\bar{X} = 4.80$) แสดงให้เห็นว่าเทคโนโลยีที่เหมาะสมมีประสิทธิภาพต่อทั้งกระบวนการผลิตและกิจกรรมการเรียนรู้ของนักท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์ที่ 2 ผลการวิจัยเชิงปริมาณ พบว่า การยอมรับเทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์ โดยนักท่องเที่ยวรับรู้ถึง ด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ ($\bar{X} = 4.36$) ด้านทัศนคติต่อการใช้เทคโนโลยี ($\bar{X} = 4.35$) และด้านการรับรู้ความสะดวกในการใช้งาน ($\bar{X} = 4.32$) นักท่องเที่ยวเห็นว่าเทคโนโลยีช่วยเพิ่มคุณภาพของผลิตภัณฑ์ สร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่สะดวกและคุ้มค่า และส่งเสริมภาพลักษณ์ของชุมชนที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ความพึงพอใจของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์ พบว่า นักท่องเที่ยวพึงพอใจ ด้านภาพลักษณ์ของชุมชนและความยั่งยืน ($\bar{X} = 4.37$)

ด้านคุณภาพของผลิตภัณฑ์และกระบวนการ ($\bar{x} = 4.36$) และด้านประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.33$) ผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่า ตัวแปรอิสระ 2 ด้าน ได้แก่ การรับรู้ถึงประโยชน์ของเทคโนโลยี ($\beta = 0.523, p < 0.001$) และ การรับรู้ความสะดวกในการใช้งาน ($\beta = 0.377, p < 0.001$) มีอิทธิพลเชิงบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว สามารถอธิบายความแปรปรวนของความพึงพอใจได้ร้อยละ 81.5 (Adjusted $R^2 = 0.815$) สอดคล้องกับแนวคิด Technology Acceptance Model (TAM) ของ Davis (1989) ซึ่งชี้ว่า การรับรู้ถึงประโยชน์และการรับรู้ความสะดวกในการใช้งาน เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการยอมรับเทคโนโลยี

การอภิปรายผลการวิจัย

กระจุยโฮมสเตย์วรรณิ จังหวัดพัทลุง วิสาหกิจชุมชนกระจุยและชุมชนการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ขอจำกัดที่สำคัญสำหรับการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของโฮมสเตย์วรรณิ คือ กระบวนการอบและตากกระจุยแบบวิธีดั้งเดิมซึ่งต้องพึ่งพาสภาพอากาศเป็นหลัก โดยใช้ระยะเวลา 2-3 วันสำหรับการทำให้ผลิตภัณฑ์แห้งสนิท หากในช่วงฤดูฝนที่ไม่สามารถตากผลิตภัณฑ์กลางแจ้งได้ ส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มีคุณภาพไม่สม่ำเสมอ ขึ้นรา และลดความน่าสนใจของกิจกรรมในสายตานักท่องเที่ยว ปัญหานี้ทำให้ผู้ประกอบการต้องหาทางเลือกใหม่เพื่อแก้ไขข้อจำกัดดังกล่าว การนำเอาเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ในกระบวนการผลิตหรือการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของผู้ประกอบการโฮมสเตย์วรรณิ เพื่อแก้ปัญหาการอบและตากกระจุย หลังจากการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีตู้อบพลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้า พบว่า เทคโนโลยีสามารถลดเวลาการตากและแก้ปัญหาการตากในช่วงฤดูฝนได้ ผลจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการและนักตรเพื่อประเมินปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด คือ เทคโนโลยีที่เหมาะสมต้องสามารถนำไปใช้งานและสามารถแก้ปัญหาได้จริง รองลงมา การใช้งานง่ายสามารถปรับแต่งเทคโนโลยีได้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ ทฤษฎีการยอมรับเทคโนโลยี หรือ Technology Acceptance Model (TAM) ที่พัฒนาโดย Fred Davis ในปี ค.ศ.1989 ระบุว่า พฤติกรรมการยอมรับและใช้งานเทคโนโลยีใหม่ในองค์กรหรือหน่วยงานต่าง ๆ ได้ ประกอบด้วย ปัจจัยหลักที่ใช้ในการยอมรับเทคโนโลยี คือ 1. การรับรู้ประโยชน์ (Perceived Usefulness: PU) คือ การรับรู้ว่าการใช้เทคโนโลยีจะช่วยก่อให้เกิดประโยชน์ ซึ่งจะช่วยให้ประสิทธิภาพหรือคุณภาพของงาน ผู้ประกอบการและนักตร ระบุว่า “เทคโนโลยีที่เหมาะสมสามารถอบแห้งผลิตภัณฑ์ให้แห้งเร็วขึ้น ลดระยะเวลาการตากผลิตภัณฑ์จากเดิม 2-3 วันเหลือเพียง 1-2 ชั่วโมง ซึ่งประหยัดเวลาและแรงงานเมื่อเทียบกับวิธีตากแดดดั้งเดิม อีกทั้งยังช่วยให้ผลิตภัณฑ์มีความคงทน สีสวย ลดการปนเปื้อนจากสิ่งแวดล้อม (ฝุ่น, เชื้อรา, แมลง และสารเคมี) โดยสามารถจัดกระบวนการเรียนรู้ของนักท่องเที่ยวให้เสร็จสิ้นภายในเวลา 2-3 ชั่วโมง และสามารถจัดกิจกรรมเรียนรู้ได้ตลอดทั้งปี ซึ่งตรงกับการคาดหวังของผู้ประกอบการและนักตร” และ 2. การรับรู้ความง่าย (Perceived Ease of Use: PEOU) คือ การที่ผู้ใช้รับรู้ว่าการใช้นั้นไม่ซับซ้อน เรียนรู้และใช้งานได้สะดวก ผู้ประกอบการโฮมสเตย์และนักตร ระบุว่า “เทคโนโลยีตู้อบพลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้าเป็นเทคโนโลยีที่ใช้งานง่าย ไม่ซับซ้อนมาก มีฟังก์ชันการใช้งานน้อย รวมทั้งการซ่อมแซมที่สามารถทำได้เอง

อุปกรณ์หาซื้อได้ง่าย” ผลการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมยังสอดคล้องกับการศึกษาของ นพดล โพธิ์ท่าเหิน และคณะ (2562) ซึ่งทำการศึกษาแนวทางการยกระดับคุณภาพการผลิตสินค้าจากของชุมชนลุ่มน้ำ ปะเหลียน จังหวัดตรัง โดยใช้เทคโนโลยีสูบน้ำพลังงานแสงอาทิตย์ พบว่า เทคโนโลยีสูบน้ำพลังงานแสงอาทิตย์สามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตได้จากมากขึ้น ลดระยะเวลาในการผลิตที่ใช้วิธีการตากแดดจาก 1 วัน เหลือเพียง 3 ชั่วโมง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงประโยชน์ของตู้เทคโนโลยีสูบน้ำพลังงานแสงอาทิตย์ในการลดระยะเวลาการผลิต

ผลการศึกษาเกี่ยวกับการยอมรับเทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ โฮมสเตย์ของนักท่องเที่ยวผู้เข้าร่วมกิจกรรม พบว่า การยอมรับเทคโนโลยีสามารถพยากรณ์ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวผู้เข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในโฮมสเตย์ โดยเฉพาะด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ (Perceived Usefulness: PU) และด้านการรับรู้ความสะดวกในการใช้งาน (Perceived Ease of Use: PEOU) ซึ่งมีอิทธิพลเชิงบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติ สะท้อนให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับ การรับรู้ถึงประโยชน์ของเทคโนโลยีที่เหมาะสมและความสะดวกในการใช้งาน หากเทคโนโลยีสามารถสร้างคุณค่าและผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม จะนำไปสู่ความพึงพอใจและการยอมรับของนักท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้ ผลการศึกษาสอดคล้องกับ Davis (1989) ผู้พัฒนาโมเดล TAM อธิบายว่าปัจจัยด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ (Perceived Usefulness: PU) และด้านการรับรู้ความสะดวกในการใช้งาน (Perceived Ease of Use: PEOU) เป็นตัวกำหนดสำคัญต่อการยอมรับเทคโนโลยี และสอดคล้องกับการศึกษาของเกรลิน จันทรประเทศ และภูมิรัตน์ ปิยทัศน์นันท์ (2562) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมและการตอบรับการใช้ Mobile Payment ของผู้ประกอบการธุรกิจรายย่อยในการรับชำระเงินในรูปแบบ QR code ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้ถึงประโยชน์ที่ได้รับการรับรู้ความง่ายในการใช้งาน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมและการตอบรับของร้านค้าธุรกิจรายย่อย ที่จะเลือกใช้บริการ QR Payment รวมทั้งการศึกษาของ XU XU และ อนุรักษ์ อาทิตย์กวี (2567) ได้ทำการศึกษา การตลาดผ่านสื่อสังคมออนไลน์และการยอมรับเทคโนโลยีที่ส่งผลต่อการตัดสินใจ ของนักท่องเที่ยวเงินในการท่องเที่ยวเมืองปักกิ่ง ประเทศจีน พบว่า การยอมรับเทคโนโลยีที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวเงินในการท่องเที่ยวเมืองปักกิ่งประเทศจีน ทั้ง 2 ตัวแปร คือ ด้านการรับรู้ประโยชน์ในการใช้งานและด้านการรับรู้ความง่ายในการใช้งาน มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวเงินในการท่องเที่ยวเมืองปักกิ่งประเทศจีน อีกทั้ง ผลการศึกษายังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิไลวรรณ พูลสวาท และคณะ (2568) ที่พบว่า ปัจจัยด้านทัศนคติและการรับรู้ถึงประโยชน์ของเทคโนโลยีมีอิทธิพลต่อการยอมรับเทคโนโลยีในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ขณะเดียวกันงานวิจัยของ กฤติยาณี มณีแสง และคณะ (2569) ที่พบว่า ความสะดวกในการใช้งานและความน่าเชื่อถือของเทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกใช้งานแอปพลิเคชันบริการท่องเที่ยวออนไลน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ผู้ใช้งานเทคโนโลยีด้านการท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับความง่ายในการใช้งานและประสิทธิภาพของเทคโนโลยีเป็นสำคัญ นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับการศึกษาของ ภาวิณี กาญจนานา และวงศ์ลัดดา วีระไพบุลย์ (2568) ที่พบว่า การยอมรับเทคโนโลยีมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$) และทำหน้าที่เป็นตัวแปรส่งผ่านระหว่างทัศนคติต่อนวัตกรรมการท่องเที่ยวกับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว แสดงให้เห็นว่า

การพัฒนาเทคโนโลยีสำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยวควรให้ความสำคัญกับการสร้างประสบการณ์ที่ดีแก่ผู้ใช้งาน เพื่อเพิ่มระดับความพึงพอใจและการยอมรับเทคโนโลยีในระยะยาว

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณร่วมกัน พบว่า การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมไม่เพียงช่วยเพิ่มประสิทธิภาพกระบวนการผลิตและยกระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์ของชุมชนเท่านั้น แต่ยังส่งผลเชิงบวกต่อประสบการณ์และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ดังภาพที่ 3 สะท้อนให้เห็นว่า เทคโนโลยีที่เหมาะสมซึ่งสอดคล้องกับบริบทของชุมชน สามารถเป็นเครื่องมือสำคัญในการบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ากับนวัตกรรม เพื่อสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการสร้างคุณค่าทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพที่ 3 กิจกรรมการเรียนรู้การจักสานกระจูดและการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในชุมชนโฮมสเตย์

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้ ควรมีการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการโฮมสเตย์และชุมชนท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์นำเทคโนโลยีที่เหมาะสมไปประยุกต์ใช้อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะเทคโนโลยีที่ช่วยเพิ่มคุณภาพสินค้า ลดเวลาในการผลิต และแก้ปัญหาที่เกิดจากสภาพอากาศ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นทั้งต่อผู้ผลิตและนักท่องเที่ยว รวมทั้งการสนับสนุนเชิงนโยบายและเครือข่าย ภาครัฐและสถาบันการศึกษา ในการผลักดันและสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการ นักวิจัย และนักท่องเที่ยว เพื่อสร้างคุณค่าร่วมที่นำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งถัดไป ควรขยายกลุ่มตัวอย่าง ทั้งผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว และชุมชน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความหลากหลายและสะท้อนภาพรวมได้ชัดเจนยิ่งขึ้น รวมทั้งการเปรียบเทียบผลการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในหลายพื้นที่ จะช่วยให้เห็นปัจจัยร่วมและความแตกต่างที่ส่งผลต่อการยอมรับและความยั่งยืนของกิจกรรมท่องเที่ยว

องค์ความรู้ใหม่ของการทำวิจัยครั้งนี้ การบูรณาการเทคโนโลยีที่เหมาะสมร่วมกับภูมิปัญญาท้องถิ่น เช่น การใช้ตู้อบพลังงานแสงอาทิตย์และไฟฟ้าในกระบวนการผลิตกระจูด สามารถช่วยลดระยะเวลาในการผลิต

ยกระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์ และเพิ่มประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างเป็นรูปธรรม อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมการมีส่วนร่วมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืนในจังหวัดพัทลุง

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากสำนักงานสภานโยบายการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรมแห่งชาติ โดยหน่วยบริหารและจัดการทุนด้านการพัฒนาระดับพื้นที่ (บพท.) ภายใต้แผนงาน “การขยายผลวิจัยเทคโนโลยีที่เหมาะสม เพื่อยกระดับเศรษฐกิจฐานรากและแก้หนี้ครัวเรือน” ประจำปีงบประมาณ 2567 โครงการวิจัยการประยุกต์ใช้และขยายผลเทคโนโลยีที่เหมาะสมสำหรับผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรในพื้นที่ภาคใต้ตอนกลาง เพื่อยกระดับเศรษฐกิจฐานราก สัญญาเลขที่ A11F670282 รวมทั้งมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย คณะศิลปศาสตร์ และ ผู้ทรงคุณวุฒิที่เอื้อเฟื้อด้านวิชาการและให้ข้อเสนอแนะอันทรงคุณค่าผู้วิจัยขอแสดงความซาบซึ้งใจต่อผู้ประกอบการกระจุยวรรณโฮมสเตย์ จังหวัดพัทลุง และนักท่องเที่ยวทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลและสนับสนุนการวิจัย ตลอดจนขอขอบคุณ ครอบครัวและเพื่อนร่วมงานที่เป็นกำลังใจสำคัญตลอดการดำเนินงาน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2568). *สถานการณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทย รายจังหวัด ปี 2568*.

<https://www.mots.go.th/news/category/808>

กฤติยาณี มณีแสง, วราภรณ์ เต็มแก้ว และจริยาภรณ์ หวังศุภกิจโกศล. (2569). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้งานแอปพลิเคชันบริการท่องเที่ยวออนไลน์ของลูกค้าเจนเนอเรชั่นวาย. *วารสารส่งเสริมและพัฒนาวิชาการสมัยใหม่*, 4(2), 970-982. <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/MADPIADP/article/view/5529/4929>

เกวลิน จันทรประเทศ และภูมิรัตน์ ปิยทัศน์นันท์. (2562). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมและการตอบรับการใช้ Mobile Payment ของผู้ประกอบการธุรกิจรายย่อยในการรับชำระเงินในรูปแบบ QR Code. *Journal of Business, Innovation and Sustainability (JBIS)*, 14(2), 165–182. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/BECJournal/article/view/129960>

นพดล โพชกำเหนิด, สุปรานี วุ่นศรี และสุจินต์ ไชริน. (2562). การยกระดับคุณภาพการผลิตหมาใบจากของชุมชนลุ่มน้ำปะเหลียน จังหวัดตรัง. *วารสารวิจัยเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่*, 11(6), 518–537. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/abcjournal/article/view/212090>

นพพร พัชรประกิตติ, อภิรักษ์ สงรักษ์, อนิวรรณ หาสุข, ประภาศรี ศรีชัย, สายชล ชุตเจื้อจิ้น, สุดคะนิง ณ ระนอง, สุชาติ จันทรณีย์, กนกรัตน์ รัตนพันธ์, บุญรัตน์ บุญรัมย์ และอุกฤษฏ์ ชำมริ. (2567). *คู่มือการถ่ายทอด*

- เทคโนโลยีที่เหมาะสม. ไอคิว มีเดีย. <https://rinmp.com/wp-content/uploads/2024/05/3.-รวมเล่ม-ATT-version2.pdf>
- พิไลวรรณ พูลสวาท, ปารณีย์ บุญไชย และพจน์ศิริรินทร์ ลิ้มปิ่นนันทน์. (2568). การยอมรับเทคโนโลยีท่องเที่ยวเสมือนจริงในการวางแผนท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม. *วารสารศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*, 12(2), 55–70. <https://so14.tci-thaijo.org/index.php/jlams/article/view/1791>
- ภาวิณี กาญจนภา และวงศ์ลัดดา วีระไพบุลย์. (2568). อิทธิพลของทัศนคติต่ออันวัตกรรมการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวผ่านการยอมรับทางเทคโนโลยีของภาคธุรกิจสายการบินยุควิถีชีวิตใหม่. *สัปดาห์ : วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (สทมส.)*, 31(1), 1–17. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/tgt/article/view/269624/185422>
- องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. (2562). *คู่มือกระบวนการพัฒนาและยกระดับกิจกรรมท่องเที่ยวสร้างสรรค์*. https://www.dasta.or.th/uploads/file/202104/1617876661_d38b34fd314d6aae361f.pdf
- เอกรักษ์ ศรีบุญมา, สายพิน ปั่นทอง และณัฐนิช ชูติมันตพงศ์. (2563). การยอมรับเทคโนโลยีที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกชำระค่าบริการ ผ่าน QR CODE สำหรับนักท่องเที่ยวที่เข้าพักโรงแรมขนาดกลางในจังหวัดเชียงใหม่. *วารสารวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*, 2(4), 49–62. <https://so08.tci-thaijo.org/index.php/MSJournal/article/view/3554>
- Barrett, C. B. (2003). Rural poverty dynamics: development policy implications. In 2003 Annual Meeting, August 16-22, 2003, Durban, South Africa: Plenary Sessions (No. 245921). International Association of Agricultural Economists.
- Cronbach, L. J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. *Psychometrika*, 16(3), 297–334. <https://doi.org/10.1007/BF02310555>
- Davis, F. D. (1989). Perceived usefulness, perceived ease of use, and user acceptance of information technology. *MIS Quarterly*, 13(3), 319–340. <https://doi.org/10.2307/249008>
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., & Anderson, R. E. (2019). *Multivariate data analysis* (8th ed.). Cengage Learning.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607–610. <https://doi.org/10.1177/001316447003000308>
- Likert, R. (1932). A technique for the measurement of attitudes. *Archives of Psychology*, 140, 1–55.

Richards, G., & Raymond, C. (2000). Creative Tourism. *ATLAS News*, 23, 16-20.

<https://doi.org/10.17605/OSF.IO/YWEG7>

Schumacher, D. (2011). *Small is beautiful in the 21st century*. Green Books.

XU XU และอนุรักษ์ อาทิตย์กวิน. (2567). การตลาดผ่านสื่อสังคมออนไลน์และการยอมรับเทคโนโลยีที่ส่งผลต่อการตัดสินใจ ของนักท่องเที่ยวจีนในการท่องเที่ยวเมืองปักกิ่ง ประเทศจีน. *วารสารสังคมศาสตร์
ปัญญาพัฒนา*, 6(2), 75–86. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/JSSP/article/view/268326>